

„Værsgo', vil Kap'lanan ikke sætte sig," sagde Else.

Mens de andre tog Plads rundt om i Stuen — Hansine og hendes Veninde henne paa Bænkeenden under det ene Vindu — satte Emanuel sig i Armstolen ved Kakkellovnen. Han var forstemt, næsten vred. Det forekom ham, at han havde haft Ret til at vente en mere hjærtelig Modtagelse.

Else gav sig til at tale om Vejret, om det begyndende Savn af Regn for Græssets og Vaarsædens Skyld, om den megen Sygdom, der var mellem Folk, og om den nye Distriktslæge inde i Kyndløse. Emanuel svarede kun med enkelte Enstavelsesord. Tilsidst forstummede Samtalen helt, og der indtraadte en lang og pinlig Stilhed.

„Hør, Anders," sagde endelig Else, henvendt til sin Mand, „Kap'lanan kunde kanske have Lyst til at se Kvæget."

Anders Jørgen lattede sig halvt af Stolen, og der kom Liv i hans døde Øjeæbler.

„Ja — kanske Kap'lanan har Lyst til at se Kre'turet?"

Emanuel sagde Ja og rejste sig temmelig brat, idet han knappede sin Frakke. Det saa'